Sygn. akt **OS 14/22**

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie
z dnia (…) r.

w składzie:

Przewodniczący: **r.pr. Marek Kulik**
Sędziowie: **r.pr. Grzegorz Koksanowicz - sprawozdawca**
r.pr. Paweł Strzelec

Protokolant: Joanna Kowalska

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu (…)r. sprawy ze skargi (…) na postępowanie radcy prawnego (…)na skutek odwołania z dnia (…)r. – doręczonego dnia (…)r. - od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (…)r., sygn. akt RD-(…)o odmowie wszczęcia dochodzenia

postanawia:

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz w zw. z art. 74^1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz.U. z 2022 r., poz. 1166) utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (…)r., sygn. akt RD-(…)o odmowie wszczęcia dochodzenia.

Przewodniczący: Członkowie:

…… …… ……
r.pr. Marek Kulik r.pr. Grzegorz Koksanowicz r.pr. Paweł Strzelec

Sygn. akt **OS 14/22**

Uzasadnienie

W dniu (...)r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wpłynęła skarga p. (...)na radcę prawnego (...), w której Skarżąca sformułowała pod adresem radcy prawnego zarzut działania w celu wyłudzenia „honorarium z tytułu zastępstwa procesowego" w prowadzonym postępowaniu egzekucyjnym, wszczętym na wniosek wierzyciela p. (...). Naganne postępowanie radcy prawnego, zdaniem Skarżącej, polegało na nie wezwaniu p. (...) – dłużniczki w przedmiotowym postępowaniu egzekucyjnym – do dobrowolnego uregulowania wierzytelności wynikającej z tytułu wykonawczego i skierowaniu wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego do komornika, co naraziło Skarżącą na dodatkowe koszty. Zdaniem p. (...)radca prawny jako „osoba publicznego zaufania powinna budzić zaufanie do państwa prawa" a nie lęk, że „zostanie się okradzionym przez nadużycie prawa przez takiego funkcjonariusza" jakim jest radca prawny.

W odpowiedzi na skargę radca prawny (...)ustosunkował się do stawianych zarzutów, wskazując że reprezentował p. (...)w postępowaniu toczącym się przed Sądem Rejonowym w (…) (sygn. akt (…))z wniosku p. (…)w przedmiocie działu spadku po zmarłej siostrze Wnioskodawczyni a jednocześnie żonie p. (…). Wnioskodawczyni w przedmiotowym postępowaniu reprezentowana była przez profesjonalnego pełnomocnika adwokata (…). W dniu (…)r. Sąd Rejonowy w (…)wydał orzeczenie kończące sprawę i zobowiązał Wnioskodawczynię p. (…)do zapłaty na rzecz p. (…)kwoty (…)złotych w terminie 6 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia. Wnioskodawczyni skorzystała z prawa do wniesienia apelacji, którą w dniu (…)r. Sąd II instancji oddalił. Wobec braku realizacji płatności zasądzonych na rzecz p. (…), w dniu (…)r. został skierowany do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (…) wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Wskazać należy, że między uprawomocnieniem się orzeczenia a skierowaniem wniosku do Komornika Sądowego radca prawny (…)dwukrotnie podjął próbę skontaktowania się telefonicznie z pełnomocnikiem p. (…), jednak próby te okazały się nieskuteczne.

W dniu (…)r. r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wydał postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie z uwagi na brak znamion przewinienia dyscyplinarnego. W uzasadnieniu Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie podkreślił, że radca prawny (…)nie miał obowiązku wzywania Skarżącej do spełnienia świadczenia zasądzonego prawomocnym orzeczeniem Sądu. Wskazał, że jego rolą była ochrona klienta, którego reprezentował tj. p. (…), oraz że wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego złożony został ponad miesiąc po upływie terminu na realizację orzeczenia sadowego.

Od powyższego postanowienia odwołanie złożyła Skarżąca (…), która zarzuciła zaskarżonemu postanowieniu „obrazę prawa materialnego przez wyrażenie błędnego poglądu prawnego, że radca prawny (…)nie potwierdził nieprawdy i nie występuje zarzucany czyn."

W uzasadnieniu odwołania podniosła zarzut, że radca prawny (…)powinien był swoje działanie oprzeć na przepisach kodeksu postępowania cywilnego stanowiących o mediacji. Zdaniem Skarżącej właśnie te przepisy powinny być przez radcę prawnego zastosowane przed

złożeniem wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Skarżąca stoi na stanowisku, że radca prawny czynności takich nie podjął i fakt ten „potwierdza jego winę w całej rozciągłości". Wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia, przekazanie sprawy Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego oraz „o przykładne ukaranie radcy prawnego (…)".

Na posiedzeniu Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie w dniu (…)r. Skarżąca wyjaśniła, że nie uczestniczyła w rozprawie apelacyjnej ponieważ nie została poinformowana o jej terminie. O wyniku sprawy dowiedziała się kiedy chciała wypłacić pieniądze z konta bankowego, co okazało się niemożliwe z uwagi na jego zajęcie. Oświadczyła, że nie została poinformowana przez r. pr(…), że trzeba zapłacić pieniądze zasądzone orzeczeniem. Podtrzymała wniosek o uchylenie postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia i przekazanie sprawy Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego do ponownego rozpoznania.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i jako takie nie zasługuje na uwzględnienie.

Istotą postępowania odwoławczego jest zbadanie przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, czy podjęte przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego wobec radcy prawnego rozstrzygnięcie jest prawidłowe i zasadne w świetle poczynionych przez niego ustaleń faktycznych i prawnych sprawy.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż nie istnieją obiektywne podstawy do wszczęcia dochodzenia w sprawie ze skargi p. (…)na postępowanie radcy prawnego (…). Zgromadzone w sprawie dowody nie dają podstaw do przyjęcia, aby działania radcy prawnego zawierały znamiona deliktu dyscyplinarnego.

Wskazać należy, że w toku czynności sprawdzających Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego ustalił, że r. pr. (…)był pełnomocnikiem procesowym p. (…)w sprawie o dział spadku, w której to sprawie wnioskodawczynią była Skarżąca. W dniu (…)r. zapadło orzeczenie kończące sprawę, w którym Sąd Rejonowy w (…)zobowiązał (…) do zapłaty na rzecz uczestnika (…)kwoty (…)złotych w terminie 6 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia. Orzeczenie to uprawomocniło się w dniu (…)r. na skutek oddalenia apelacji wniesionej przez p. (…). Od tego dnia rozpoczął bieg sześciomiesięczny termin na zapłatę zasądzonej kwoty. Wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego złożony został w dniu (…)r. a więc ponad miesiąc po upływie terminu na realizację orzeczenia. Żaden z tych faktów nie został przez Skarżącą zakwestionowany.

W konsekwencji powyższego, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie przyjął i podzielił w całości stanowisko Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego zajęte po przeprowadzeniu czynności sprawdzających i po dokonaniu oceny działań radcy prawnego, skutkujące wydaniem postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia w niniejszej sprawie.

Zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, radcowie prawni i aplikanci podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z

prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu, bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych.

W niniejszej sprawie nie można przyjąć, że radca prawny reprezentując swojego klienta p. (…)działał niezgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa. Nie można też przyjąć, że naruszył zasady obowiązujące radców prawnych określone Kodeksem Etyki Radcy Prawnego.

Odnosząc się do zarzutu nie wezwania przez radcę prawnego, przed złożeniem wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, Skarżącej do dobrowolnego uiszczenia należności wynikającej z prawomocnego tytułu wykonawczego, jednoznacznie stwierdzić należy, że nie miał on takiego obowiązku prawnego. Żaden przepis prawa powszechnie obowiązującego nie nakłada na pełnomocnika procesowego obowiązku wzywania strony do dobrowolnego uiszczenia kwoty zasądzonej prawomocnym orzeczeniem Sądu przed skierowaniem wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Na wypadek nie zrealizowania prawomocnego orzeczenia sądowego przez stronę zobowiązaną, obowiązujące przepisy prawa przewidują możliwość jego egzekucji w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym. W niniejszej sprawie bezsporne jest, że Skarżąca nie zrealizowała dobrowolnie w zakreślonym przez Sąd terminie (treść orzeczenia Sądu I instancji, jak sama przyznała na posiedzeniu Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie w dniu (…)r. była jej znana) obowiązku zapłaty kwoty (…)złotych na rzecz p. (…). W takiej sytuacji złożenie wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego stanowi normalne następstwo bezczynności dłużnika. Z tego powodu nie sposób podzielić poglądu Skarżącej, że radca prawny składając wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego działał w celu wyłudzenia „honorarium z tytułu zastępstwa procesowego". Podkreślić należy, że realizacja prawomocnych orzeczeń sądowych jest obowiązkiem każdego kogo orzeczenie dotyczy. Skarżąca mimo uprawomocnienia się orzeczenia obowiązku tego nie wykonała.

Odnosząc się do podnoszonych w odwołaniu zarzutów, jednoznacznie stwierdzić należy, że Skarżąca błędnie interpretuje obowiązujące przepisy prawa traktujące o mediacji. Podkreślić trzeba, że przedmiotowe przepisy zmierzają do polubownego załatwienia sprawy i mają na celu zażegnanie sporu, w tym uniknięcie prowadzenia sporu sądowego wszczynanego przez wniesienie pozwu. Zauważyć należy, że żaden przepis obowiązującego prawa nie nakazuje stosowania przepisów o mediacji przed złożeniem wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Byłoby to niezgodne z logiką procesu cywilnego.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, wnikliwa analiza stanu faktycznego w niniejszej sprawie nie daje podstaw do przyjęcia, że działania radcy prawnego (…)były niezgodne z obowiązującymi przepisami, czy też niegodne zawodu radcy prawnego.

Z przytoczonych względów Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie orzekł jak w sentencji postanowienia.

Pouczenie:

Zgodnie z art. 426 § 1 Kodeksu postępowania karnego w związku z art. 74^1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1166) postanowienie jest ostateczne i nie służy od niego prawo wniesienia odwołania do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego.

Przewodniczący:	Członkowie:	
……	……	……
r.pr. Marek Kulik	r.pr. Grzegorz Koksanowicz	r.pr. Paweł Strzelec